

[Rytter.]

Hvis man maatte opfatte det ærede Medlem saaledes, at hans Ord kun var Agitation, noget, der skulde bruges i Agitationens Tjeneste til Forsvar for det foreliggende Forslag, var Pladsen her selvfølgelig ikke den rette til at gendrive det; saa maatte man overbevise den danske Befolkning om, at det var forkert. Men enhver, som hørte det ærede Medlem, kunde ikke undgaa at blive betaget af den Varme, han lagde i sit Foredrag. Man mærkede, at det var en Sag, som laa ham paa Sinde. Det var ham en Samvittighedssag. Derfor vil jeg ogsaa søge at udvikle Sagen saaledes, som vi ser paa den, idet jeg tror, det ærede Medlem har overset forskellige Forhold.

Naar det er mig, der tager Ordet her, er det, fordi jeg i sin Tid, i 1937, var Ordfører for mit Parti under Forespørgselen angaaende de kirkelige Midler; det er med den Baggrund, jeg tager Ordet her i Dag. Der var i sin Tid, som vistnok alle vil erindre, en hel Del Uro angaaende de kirkelige Midler, hvilket skyldes to Forhold. Den foregaaende Kirkeminister var ikke til at faa til at afgive en Redegørelse med Hensyn til Administrationen af de kirkelige Forhold; han blev opfordret til det her i Tinget, men der kom ingen. Det var den ene Betragtning. Den anden Betragtning var den, at de kirkelige Midler tog meget stærkt af, samtidig med at Landsligningen steg meget stærkt. Der maatte derfor ganske naturligt hos Kirkefolket opstaa en Ængstelse for, at de kirkelige Midler efterhaanden helt skulde forsvinde; og som det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Krarup) sagde i Gaar: Det vilde være af skæbnsvanger Betydning for Kirken, hvis det skulde ske, at de forsvandt.

De to Omstændigheder, jeg her har nævnt, var Aarsagen til den Uro, som opstod. Der blev derfor her i Tinget rettet det Spørgsmaal til den daværende Kirkeminister, om han ikke vilde fremsætte en Redegørelse eller her i Tinget give Oplysning om de faktiske Forhold med Hensyn til Administrationen. Sagen blev ikke klarlagt, og Landstinget vedtog derfor at sende Sagen til det kirkelige Udvalg, for at dette kunde undersøge, hvorledes de kirkelige Midler faktisk var blevet anvendt i Aarene 1929 og fremefter, og udarbejde en Redegørelse derom. I December 1936 afgav det kirkelige Udvalg sin Betænkning, hvori det saa at sige enstemmigt godkendte en vis Fremstilling af de faktiske Forhold med Hensyn til, hvordan Pengene var blevet anvendt. Det kunde der jo heller ikke godt være Strid

om. Men saa delte Udvalget sig i et Flertal og to Mindretal, et Flertal, som mente, at Pengene var anvendt uden Hjemmel, og to Mindretal. Denne Betænkning blev forelagt her for Landstinget, som havde foranlediget Spørgsmaalet oversendt til det kirkelige Udvalg, og der blev derpaa af Venstre stillet en Forespørgsel til den nuværende højtærede Kirkeminister gaaende ud paa, at man haabede, at den højtærede Kirkeminister for Fremtiden vilde administrere de kirkelige Midler efter deres Formaal, saaledes som det var blevet bestemt, at de skulde administreres. Den Betragtning, der blev gjort gældende til Støtte herfor, var, at Pengene i Virkeligheden var blevet anvendt i Strid med de gældende Love, i Strid med en kongelig Anordning af 1914, i Strid med den Praksis, som havde haft Gyldighed før 1929.

Som Eksempel paa, at der var administreret i Strid med de gældende Love, skal jeg nævne, at Staten havde ydet et Forskud paa 3½ Mill. Kr. til Præstelønninger. Disse Penge skulde ikke udredes af de kirkelige Midler, men paalignes som almindelig Skat. Alligevel kom der pludselig en Ordre fra Finansministeren til Kirkeministeren om, at de kirkelige Midler skulde refundere Statskassen disse 3½ Mill. Kr., uagtet der i Loven stod, at det var Staten, der skulde yde Forskuddet. Og ikke blot kom der en Ordre om, at Pengene skulde betales af de kirkelige Midler, men Staten sagde oven i Købet — jeg ved ikke med hvilken Ret —, at de skulde forrentes med 5 pCt.

Man vil altsaa se, at der er administreret i Strid med gældende Love, der er administreret i Strid med Anordningen af 1914 og i Strid med gældende Praksis. Den nuværende Kirkeminister vilde ikke indrømme dette. Den Administration, jeg her har omtalt, var ikke sket under den nuværende Kirkeminister, men under hans Forgænger; men den nuværende Kirkeminister mente, at der i og for sig var handlet rigtigt, og kunde ikke give noget Løfte for Fremtiden. Det konservative Parti var fuldt ud enig med Venstre og med Venstres Ordfører. Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) stod op paa denne Talerstol og sagde, at han var fuldt ud enig i de Betragtninger, som var blevet fremsat af Venstres Ordfører. Vi stod altsaa to Partier enige om det. Men saa skete det mærkværdige, at den Dag, da vi skulde have Sagen til Behandling igen, mødte pludselig Ordføreren for det konservative Parti med et Forslag til